

Yazan : RAZİYE BİLGE BAYSAL
Ülke : MACARİSTAN
Şehir : BUDAPEŞTE
Koordinatör Kuruluş : MENEDÉKHÁZ ALAPÍTVÁNY
Ev sahibi Kuruluş : MENEDÉKHÁZ ALAPÍTVÁNY
Proje Adı : GIVE A CHANCE
Başlama Tarihi : 18.02.2016
Bitiş Tarihi : 14.09.2016

ARTIK HER YERDE BİR EVİM VAR

Bu yazıyı GENÇTUR'a iletmek üzere yazdığım şu anda, yurduma döneli iki aydan fazla bir zaman oldu. Geriye dönüp baktığımda hala aynı duyguları hissediyorum ve hala ne kadar güzel şeyler yaşadığımı, ne kadar şanslı olduğumu görüyorum. Bu beni çok mutlu ediyor. Ki gerçi burada oraları özlemediğim bir gün bile yok. Ancak her yerde bir evim, her yerden arkadaşlarım, her yerde bir çok anım var. Bu her şeye değer.

AGH boyunca aynı odada kaldığım Alman oda arkadaşım ve ben son günlerde birbirimize yapışıracasına bağlandık. Konuşmaktan uyuyamaz hale gelmek şöyle dursun artık birimiz evden ayrıldığında diğeri beş dakika içerisinde mesaj atarak bir şey anlatmaya başladığı hale geldik. Hüzünlü bir sonun bizi beklediği ortadaydı ancak ikimizde bu hüzünlü sonu kabul etmeyi hiçbir zaman istemiyorduk. Ne yapacağımızı bilemiyorduk çünkü benim vize süremim bitiş günü yavaş yavaş yaklaşıyordu. En sonunda ikimizin de en az üzüleceği sonucu bulduk. İkimizde aynı gün ve aynı saatte kalkan ve herkesin kendi evine aynı saatte vardığı biletlerimizi aldık. Böylece ne o benim arkamdan ağlayacaktı ne ben onun arkasından ağlayacaktım. Günler korku filmindeki kadının kapının arkasında bir şey olduğunu bildiği halde kapıya doğru yaklaştığı yavaşlıkla yaklaştı yaklaştı ve 14 eylül 2016 ...

Hava alanında eşyalarımızı teslim etmek bizi ne kadar zorlarsa da (Çünkü ikimiz de uçağa hakkımız olandan fazla kilo sokmaya çalışıyorduk. Havanın sıcak olmasına aldırmadan üzerimizde üç tişört, iki kaban, kaban ceplerinde çoraplar, bir gram yağmur yağmayacağını bildiğimiz halde botlar...) içeriye girdikten sonra her şey kolay gelmeye başladı. Çünkü tam istediğimiz gibi bavullarımızı vermiştik ve keyfimize göre az da olsa zamanımız vardı. Biraz gezindik, azıcık oturduk ve en sonunda yazı tura atarak onun beni uçak kapısına kadar geçirmesine karar verdik. Uçak kapısından beni uğurlamak istediğini ancak bunun mümkün olmadığını AVRUPA'DAN ÇIKIŞ adlı kapı ile öğrenmiş olduk. O kapıdan sadece ben çıkabilirdim, kocaman banklar ve içindeki insanlar sayesinde bizzat yaşayarak gördük.

Önümde arkadaşşımdan ayrılacağı için kocaman bir engel, içim taşmak üzere ne desem boş, alttan Müslüm Gürses, Ahmet Kaya ve Yıldız Tilbe gibi ağladıkça ağlatacak sanatçıların bir ağızdan söylediği şarkılar... Küçük ağlamaklar, bin beş yüz kere sarılmadan sonra birbirimizden ayrıldık ve gittik. Geride bıraktığımız bir küçük AGH idi ancak kazandıklarımız daha fazlaydı.

Ülkeme ilk ayak bastığımda hissettiğim sıcaklıktı. Gerçi gerçek anlamda kabanların, pantolon ve çorapların üzerimde yarattığı sıcaklıktan ziyade tanıdık bir yer sıcaklığı idi benim hissettiğim. "İşte bunu gerçekten özlemişim" dedirtiyordu insana. Odamda yatağımın üzerine oturup gözlerimi kapattığımda gördüğüm ise 7 ayın bendeki izleri, düşüncelerimdeki değişiklikler, kültürüm, diğer kültürler, arkadaşlarım, geride bıraktıklarım hepsi birer hüznün veriyordu. Peki ya kazandırdıkları. Ayrılmak çok acımasızdı. Bir anda kopmak zorunda kaldım, kısa bir süre de olsa insan alışıyor, düzen kuruyor ve bunu kendisi yeniden bozması gerekiyor. Ama bir kere daha olsa gene aynı acıya razıyım. Bir daha olsa bir daha yaşarım.